



MATERIAŁY NA SPOTKANIE FORMACYJNE

DLA GRUP MODLITWY OJCA PIO

styczeń 2024

KATECHEZA

Kościół zbawionych w niebie

Niebo jest celem ludzkich dążeń, nadziei i marzeń przekraczających wszystko, co widzialne, uchwytnie, obliczalne, osiągalne, a jednocześnie miejscem, w którym wszystko znajduje swe wypełnienie. Teologia uczy, że sam Bóg jest niebem dla człowieka oraz spełnieniem jego najgłębszych pragnień i tęsknot.

Biblia o niebie

W Biblii niebo jest opisane jako mieszkanie Boga będącego Stwórcą nieba i ziemi (por. Rdz 1,1). Mogą znaleźć się w nim ci, którzy, idąc za łaską, starają się żyć według Jego wskazań (por. Rdz 5,24). Pan Jezus zachęcał, aby gromadzić sobie skarby w niebie (por. Mt 6,20; 19,21). Mówił o znajdującej się tam nagrodzie (por. Mt 5,12). Szczęście w niebie jest przeznaczone dla ludzi, którzy w czasie swego ziemskiego życia otwarli serca na miłość Boga i ją pielęgowali. Dotyczy to także tych, którzy w chwili śmierci zwrócili się do miłosiernego Boga.

Sama istota nieba to żywy i osobisty kontakt z Bogiem w Trójcy Przenajświętszej Jedynym – spotkanie z Bogiem Ojcem, Jezusem Chrystusem i Duchem Świętym. Kiedy w *Credo* – wyznaniu wiary mówimy o wierze w życie wieczne, mamy nadzieję na bycie z Bogiem w niebie (por. J 14,1-6). Nowy Testament poucza, że już tu, na ziemi, możemy doświadczyć przedsmaku nieba. W jaki sposób? Przez słowo Boże, modlitwę i sakramenty, szczególnie Eucharystię. Jezus powiedział, że kto spożywa Jego Ciało i Krew, ma życie wieczne (por. J 6,54).

Niebo w nauce Kościoła

Niebo jest miejscem i stanem najwyższego szczęścia ducha aniołów i ludzi. Jego istnienie jest dogmatem wiary katolickiej: „Powagą apostolską orzekamy, że według powszechnego rozporządzenia Bożego dusze wszystkich świętych i innych wiernych zmarłych po przyjęciu chrztu

świętego, jeśli w chwili śmierci nie miały nic do odpokutowania albo jeśliby wówczas miały w sobie coś do oczyszczenia, lecz doznały oczyszczenia po śmierci, jeszcze przed odzyskaniem swoich ciał i przed Sądem Ostatecznym, od chwili Wniebowstąpienia Zbawiciela, naszego Pana Jezusa Chrystusa, były, są i będą w niebie, w Królestwie i w raju niebieskim z Chrystusem, dołączone do wspólnoty aniołów i świętych. Po męce i śmierci Pana Jezusa Chrystusa oglądały i oglądają Istotę Bożą widzeniem intuicyjnym, a także twarzą w twarz, bez pośrednictwa żadnego stworzenia” (Benedykt XII; por. Sobór Watykański II, konst. *Lumen gentium*, 49).

Katechizm stwierdza, że kontemplacja Boga w chwale niebieskiej jest nazywana przez Kościół „wizją uszczęśliwiającą” (KKK nr 1028). Mówi także o stopniowości szczęścia w niebie: większe przeznaczone jest dla tych, którzy będą mieć większe zasługi i miłość. Bóg jest sprawiedliwy i odda każdemu zapłatę zgodnie z tą zasadą. W niebie nie ma zazdrości, bo panuje tam wzajemna miłość: każdy się cieszy szczęściem drugiego jak swoim własnym. Mistycy wskazują, że panuje tam niebywała jasność, która sprawia, że na duszy doskonale widać, jakie cnoty i zasługi zdobył ktoś na ziemi. Najpiękniejsza zaś jest świadomość, że widząc chwałę Boga i zbawienie, nie można więcej grzeszyć. Bóg jest bowiem celem wszystkich pragnień.

Jan XXIII mawiał, że niebo jest tam, skąd ustąpił grzech. Przekraczamy niebiańskie bramy, gdy modlimy się i wyznajemy zło w sakramencie spowiedzi. Kto pragnie wejść do nieba, może tego dokonać, gdyż Bóg jest miłosierny i czeka z otwartymi ramionami, aby dopuścić człowieka do swojej chwały. Katechizm Kościoła Katolickiego (nr 1026) poucza, że „Jezus otworzył nam niebo przez swoją śmierć i swoje Zmartwychwstanie. Życie błogosławionych polega na posiadaniu w pełni owoców odkupienia dokonanego przez Chrystusa, który włącza do swej niebieskiej chwały tych, którzy uwierzyli w Niego i pozostali wierni Jego woli. Niebo jest szczęśliwą wspólnotą tych wszystkich, którzy są doskonale zjednoczeni z Chrystusem”.

Istota nieba

Szczęście w niebie polega na tym, że święci są wolni od wszelkich cierpień fizycznych i moralnych, jakie w ziemskim świecie gnębią ludzi. Mówi o tym Pismo Święte: „I otrze Bóg wszelką łzę z oczu ich; a śmierci dalej nie będzie, ani smutku, ani krzyku, ani bóleści więcej nie będzie” (Ap 7,16). Istota nieba polega przede wszystkim na widzeniu Boga „twarzą w twarz”, stąd przebywający w nim doznają radości: „Ani oko nie widziało, ani ucho nie słyszało, ani w serce człowieka nie wstąpiło, co przygotował Bóg tym, którzy Go miłują (1 Kor 2,9).

Święta Faustyna Kowalska pisała: „Dziś w duchu byłam w niebie i oglądałam te niepojęte piękności i szczęście, jakie nas czeka po śmierci. Widziałam, jak wszystkie stworzenia oddają cześć i chwałę nieustannie Bogu; widziałam, jak wielkie jest szczęście w Bogu, które się rozlewa na wszystkie stworzenia, uszczęśliwiając je, i wraca do Źródła wszelka chwała i cześć z

uszcęśliwienia, i wchodzą w głębie Boże, kontemplują życie wewnętrzne Boga – Ojca, Syna i Ducha Świętego, którego nigdy nie pojną ani zgłębią. To Źródło szczęścia jest niezienne w istocie swojej, lecz zawsze nowe, tryskające uszcęśliwieniem wszelkiego stworzenia” (Dz. 777).

Niebo jest także przebywaniem w towarzystwie świętych. Katechizm Kościoła Katolickiego (nr 1024) zaznacza: „To doskonałe życie z Trójcą Świętą, ta komunია życia i miłości z Nią, z Dziewicą Maryją, aniołami i wszystkimi świętymi, jest nazywane niebem”. Święty Franciszek z Asyżu napisał, że sformułowanie „w niebie” znaczy „w aniołach i w świętych. Oświecasz ich, aby Ciebie poznali, bo Ty jesteś światłością. Rozpalasz ich, aby Cię kochali, bo Ty, Panie, jesteś miłością. Zamieszkujesz w nich i napełniasz, aby ich uszcęśliwić, bo Ty, Panie, jesteś dobrem najwyższym, wiecznym, od którego pochodzi wszelkie dobro, bez którego nie ma żadnego dobra”. Przebywamy na świecie chwilowo jako pielgrzymi i goście. Naszą ojczyzną jest niebo. Czeka tam na nas wielka rzesza tych, których miłujemy: rodzice, rodzeństwo, dzieci. Oczekują nas pewni swego zbawienia i zatroskani o nasze, a kiedy trzeba, pomagają. Ojciec Pio mawiał, że ziemia jest tylko obrazem naszej prawdziwej ojczyzny – nieba. Zapewniał, że będzie mógł uczynić dla nas znacznie więcej, kiedy będzie w niebie, niż wtedy, kiedy był na ziemi.

Niebo na ziemi

Sobór watykański II stwierdza: żeby wypełnić wolę Ojca, Chrystus zapoczątkował Królestwo Niebieskie na ziemi poprzez swoją obecność, czyny i słowa. Można je znaleźć przede wszystkim w Kościele. Wybór naszej wieczności zależy od nas. Każdy swoim życiem wykuwa swoją przyszłość. Jedno jest pewne: mamy miejsce w niebie, gdzie czeka na nas Bóg. Tak głosi Pismo Święte: „W domu Ojca mego wiele jest mieszkań; gdyby było inaczej, byłbym wam powiedział. Idę przygotować wam miejsce” (J 14,2). Ale też każdy dobry człowiek na ziemi może być dla kogoś niebem Bożym, bowiem jego życie sięga nieskończenie dalej niż ziemskie granice.

Fragment biblijny do rozważenia: Ap 7,9-17

br. Robert Krawiec OFMCap

Pytania do refleksji:

- Czy codziennie pamiętam o moim przeznaczeniu do nieba?
- Co mi pomaga, a co przeszkadza w świętym życiu, w przygotowaniu się do nieba?
- W jaki sposób osobiście i w Grupie Modlitwy mogę/ możemy pomagać innym w drodze do nieba?